

Ενημερωτικό σημείωμα¹

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ ΤΟΥ ΜΙΣΘΩΤΟΥ :

ΕΝΑΙ ΣΥΝΝΟΜΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ (ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΡΥΘΜΙΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ)² ;

I. Από ετών, εμφανίζεται μεγάλη έρις ιδίως στη νομολογία των δικαστηρίων μας, (αλλά και μεταξύ των θεωρητικών του δικαίου), περί του εάν, με το ασφαλιστικό μέτρο της υποχρέωσης του εργοδότη να αποδέχεται προσωρινώς τις υπηρεσίες του μισθωτού, επέρχεται ή όχι ικανοποίηση της ασφαλιστέας αξιώσεως του μισθωτού.

II. Γνώμη μας είναι ότι, για να δοθεί πειστική απάντηση στο ζήτημα αυτό, απαιτείται να εντοπισθεί ποια ακριβώς είναι η εν λόγω αξίωση. (Γίνεται μνεία ότι η έρευνα της συναφούς νομολογίας σε βάθος δεκαετιών, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το σύνολο σχεδόν των σχετικών δικαστικών αποφάσεων δεν προβαίνει στον εντοπισμό αυτόν· με αποτέλεσμα, να εμφανίζεται το νομικό παράδοξο να παρέχεται ασφαλιστικό μέτρο για την προσωρινή προστασία αξιώσεως, περί της οποίας δεν γίνεται παντάπασιν μνεία στην απόφαση³). Επισημαίνεται στο σημείο τούτο, ότι ο εντοπισμός της αξιώσεως αυτής είναι θεμελιώδης –ειδικώς στο εν λόγω ζήτημα–, διότι απαραίτητη προϋπόθεση προκειμένου να διαταχθεί η λήψη ασφαλιστικού μέτρου είναι ότι η ασφαλιστέα αξίωση πρέπει να είναι νόμω βάσιμη⁴.

¹ Βλ. συναφώς, τα Ενημερωτικά Σημειώματά μου, υπό : **1.** Την ΜΠρΑθ 5801/2001 (**I.** Το δικαίωμα προς παροχή προσωρινής δικαστικής προστασίας, **II.** Η δικαστική έρευνα επί αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων και το υπηρεσιακό καθήκον του δικαστηρίου και **III.** Το νόμω αβάσιμο του προτεινομένου από τον αιτούντα ασφαλιστικού μέτρου και το συναφές υπηρεσιακό καθήκον του δικαστηρίου), εις **Γεωργίου**, Ασφαλιστικά μέτρα. Προσωρινή δικαστική προστασία αξιώσεων ιδιωτικού δικαίου, (έκδ. 2015), σελ. 578 επ. και υπό : **2.** Την ΜΠρΑθ 4929/2011 (Η καταδίκη του εργοδότη ν' ανέχεται προσωρινώς τις υπηρεσίες του μισθωτού, ως ασφαλιστικό μέτρο – προσωρινή ρύθμιση της καταστάσεως), στο ίδιο βιβλίο, σελ. 581 επ.

² Βλ. εσχάτως και **Γεωργίου**, «*Η ρήτρα της μη ικανοποίησης του ασφαλιστέου δικαιώματος (ΚΠολΔικ 692 § 4)· ισχύει άραγε και επί του ασφαλιστικού μέτρου της προσωρινής ρυθμίσεως της καταστάσεως (ΚΠολΔικ 731, 732) ;* » (Ελλ-Δνη 2014, σελ. 702 επ.), όπου και η παράθεση των αντιθέτων απόψεων. **Πολυζωγόπουλο**, Η αρχή της μη ικανοποίησης του δικαιώματος (άρθρο 692 § 4 ΚΠολΔικ) ή το «πικρόν ποτήριον» του δικαστού (έκδ. 2013).

³ Βλ. συναφώς, σε παρόμοιο ζήτημα, στη μελέτη μου «*Προσωρινή δικαστική προστασία της νομής και της κυριότητας*», ΑρχΝομ 48/1997 σελ. 289 επ. (στην § Δ. 2).

⁴ Απολύτως επικρατούσα γνώμη. Βλ. ενδεικτικώς από τις εσχάτως εκδοθείσες αποφάσεις, τις ΜΠρΑθ 622/2010 ΕφΑΔ 2011/339. ΜΠρΑθ 9371/2006 ΕφΑΔ 2008/902. ΜΠρΠειρ 7510/2004 Δ. 36/198. ΜΠρΑθ 2852/2002 Χρονίδικ 2002/810 και Δ. 34/867.

III. Η ανάγκη προσωρινής προστασίας των δικαιωμάτων του μισθωτού με την ανωτέρω προσωρινή υποχρέωση του εργοδότη, υφίσταται στην ακόλουθη περίπτωση: Ο εργοδότης καταγγέλλει τη σύμβαση εργασίας που τον συνδέει με τον μισθωτό και εν συνεχεία του απαγορεύει να προσέρχεται στον τόπο της (πρώην) εργασίας του. Ο μισθωτός, θεωρώντας άκυρη την καταγγελία αυτή, ασκεί αγωγή, με την οποία ζητεί να υποχρεωθεί ο εργοδότης να δέχεται τις υπηρεσίες του, στο πλαίσιο της εργασιακής συμβάσεως που τον συνδέει με τον εργοδότη του, διότι –κατά τις απόψεις του– η σύμβαση αυτή δεν έχει συννόμως λυθεί. Ο εργοδότης, ως εναγόμενος, ισχυρίζεται κατ' ένσταση, ότι δεν υποχρεούται να δέχεται τις υπηρεσίες του ενάγοντος, ως μισθωτού του, διότι η εργασιακή σύμβαση έχει λυθεί ήδη, λόγω της καταγγελίας της από μέρους του. Ο εναγόμενος/μισθωτός προβάλλει κατ' αντένσταση, ότι η καταγγελία αυτή είναι άκυρη και συνεπώς δεν επιφέρει τα έννομα αποτελέσματα αυτής, ήτοι τη λύση της εργασιακής συμβάσεως για το μέλλον⁵, με αποτέλεσμα το (ασκούμενο με την αγωγή) ως άνω δικαίωμά του να είναι ενεργό. Ταυτοχρόνως, ο μισθωτός υποβάλλει και αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία ζητεί από το δικαστήριο να ρυθμίσει προσωρινώς την κατάσταση, προκειμένου να προστατευθεί προσωρινώς το διαφιλονικούμενο ως άνω αγωγικό δικαίωμά του.

IV. Εν όψει τούτων, προς δικαστική κρίση, ως αντικείμενο της δίκης, τίθεται το ασκούμενο με την αγωγή δικαίωμα του μισθωτού να απασχολείται από τον εργοδότη του. Το δικαίωμα αυτό είναι και το ασφαλιστέο. (Οίκοθεν νοείται ότι οι δικαστικές κρίσεις περί της ανωτέρω ενστάσεως και αντενστάσεως, εξαρτώνται από το εάν είναι νόμω βάσιμο το ειρημένο αντικείμενο της δίκης, υπό την έννοια ότι με τους ισχυρισμούς αυτούς των διαδίκων θα ασχοληθεί το δικαστήριο μόνον εφ' όσον το αντικείμενο της δίκης είναι νόμω βάσιμο και στη συνέχεια πιθανολογηθεί ως βάσιμο και κατ' ουσίαν). Ερωτάται στη συνέχεια, εάν η αξίωση αυτή του μισθωτού είναι βάσιμη κατά νόμο, εν όψει του ότι, όπως ήδη λέχθηκε, μόνον εν καταφατική περιπτώσει είναι και δικαστικώς ασφαλιστέα προσωρινώς. Η απάντηση στο ζήτημα αυτό είναι, κατά τη γνώμη μας, η ακόλουθη :

V. Το διαληφθέν δικαίωμα του μισθωτού προφανώς δεν πηγάζει (ευθέως ή ερμηνευτικώς) από την εργασιακή σύμβαση που τον συνδέει με τον εργοδότη του, ως αντισυμβαλλόμενο στη σύμβαση αυτή, διότι κατά τη συναφή διάταξη της ΑΚ 648, η μοναδική εξ αυτής υποχρέωση του εργοδότη είναι να καταβάλει στον μισθωτό το συμφωνημένο μισθό του. Ωστόσο, γίνεται σήμερα καθολικώς σχεδόν δεκτό, ότι αναγνωρίζεται δικαίωμα του μισθωτού προς απασχόληση και αντίστοιχη υποχρέωση του εργοδότη, κατά τις διατάξεις των άρθρων 5 § 1 (για την ανάπτυξη της προσωπικότητας), 2 § 1 (για την προστασία της προσωπικότητας) και 22 § 1 (για

ΜΠρΘεσ 17800/2002 ΝΟΜΟΣ. ΜΠρΛαρ 67/1999 ΑρχΝομ 2000/546. ΜΠρΧαλκίδας 695/1993 Ελλ-Δνη 35/194. ΜΠρΠατρ 382/1991 ΑρχΝομ 42/308. ΜΠρΑθ 6800/1989 Αρμ. 1991/1204. ΜΠρΑθ 29413/1998 Δ. 30/982.

⁵ Βλ. ΑΠ 365/1995 ΕΕργΔ 55/366. ΑΠ 364/1995 ΕΕργΔ 55/676. ΑΠ 1577/1987 ΕΕργΔ 47/1172. ΑΠ 88/1975 ΕΕργΔ 34/650. ΑΠ 768/1974 ΕΕργΔ 33/1443. ΑΠ 1272/1974 ΕΕργΔ 34/402. ΑΠ 281/1974 ΝοΒ 22/1274. ΖΕΡΔΕΛΗ, Το δίκαιο της καταγγελίας, περιθ. αριθ. 782 επ.

το δικαίωμα εργασίας) του Συντάγματος⁶. Γίνεται μνεία στο σημείο τούτο, ότι σύμφωνα με το άρθρο 25 § 1 του Συντάγματος⁷, οι συνταγματικές διατάξεις τριτενεργούν ευθέως και στον χώρο του ιδιωτικού δικαίου και συνεπώς, οι ως άνω διατάξεις στοιχειοθετούν και ιδιωτικά δικαιώματα· συνεπώς, θεωρούμε ότι η ως άνω αγωγική αξίωση του μισθωτού ερείδεται νόμω στις προαναφερθείσες συνταγματικές διατάξεις· αντιστοίχως, στοιχειοθετείται και η οικεία υποχρέωση του εργοδότη. Είναι επομένως νόμω βάσιμο το εν λόγω αγωγικό δικαίωμα και συνεπώς τούτο θα κληθεί να προστατεύσει προσωρινώς το δικαστήριο των ασφαλιστικών μέτρων.

VI. Περαιτέρω, ερευνάται το ζήτημα, εάν επέρχεται απαγορευμένη ικανοποίηση του δικαιώματος αυτού του μισθωτού, με το να υποχρεωθεί ο εργοδότης προσωρινώς (με τη λήψη του ασφαλιστικού μέτρου της προσωρινής ρυθμίσεως της καταστάσεως), να *ανέχεται απλώς* (όχι βεβαίως να δέχεται, διότι τούτο αποτελεί διατακτικό της αποφάσεως επί της κύριας αγωγής) *τις υπηρεσίες του μισθωτού*, όπως αυτές προσδιορίζονται στην οικεία εργασιακή σύμβαση. Επί του ζητήματος αυτού, η γνώμη μας είναι η ακόλουθη: Όταν καταρτίζεται μίσθωση εργασίας, η αξίωση του εργαζομένου ν' απασχολείται στον εργοδότη του, είναι ισόχρονη προς την υποχρέωσή του να παράσχει τις υπηρεσίες του στον τελευταίο. Η υποχρέωση αυτή του μισθωτού είναι διαρκής, διότι η εκπλήρωση της σχετικής υποχρεώσεώς του δεν επέρχεται με την πραγμάτωση άπαξ μόνο της παροχής, παρά διαρκεί –κατά τη φύση της συμβάσεως– για χρονικό διάστημα, ορισμένο ή αόριστο⁸. Επί διαρκών ενοχών, (όπου δηλαδή δεν υφίσταται εξ ορισμού εφ' άπαξ εκπλήρωση της συμβατικής υποχρεώσεως), ακριβώς λόγω της διάρκειάς τους, η προσωρινή θέση τους σε λειτουργία δεν συνεπάγεται και ολοσχερή εξόφληση της υποχρεώσεως του οφειλέτη, αφού αυτή θα έχει τόση διάρκεια, όση και η έννομη σχέση από την οποία απορρέει. Συνεπώς, νομίμως διατάσσεται, ως ασφαλιστικό μέτρο, (προσωρινή ρύθμιση της καταστάσεως), η υποχρέωση του εργοδότη ν' *ανέχεται* προσωρινά τις υπηρεσίες του μισθωτού.

⁶ ΑΠ 115/1992 ΕΕργΔ 52/495. ΑΠ 1209/1988 ΕΕργΔ 48/1014. ΑΠ 1512/1987 ΕΕργΔ 47/1088. ΑΠ 1203/1987 ΕΕργΔ 47/591. ΑΠ 875/1986 ΕΕργΔ 46/470. ΑΠ 820/1983 ΔΕΝ 40/166. ΒΛΑΣΤΟΣ, Σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, τ. Ι (έκδ. 1990), § 642 επ. ΜΠΕΗΣ, Δ. 12, σελ. 140 επ. Τη σχετική βιβλιογραφία, βλ. στους ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗ/ΓΑΡΔΙΚΑ, Ατομικό ΕργΔ, (έκδ. 1995), Μέρος δεύτερο, § V σελ. 368-369.

⁷ Μετά την πρόσθετη αναθεώρηση του Συντάγματος με το Ψήφισμα της 6ης Απριλίου 2001, η κανονιστική λειτουργία των συνταγματικών διατάξεων περί προστασίας των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, ευρίσκει ευθύ έρεισμα στο άρθρο 25 § 1 του Συντάγματος. Με βάση δηλαδή την αναθεωρημένη ως άνω συνταγματική διάταξη, οι συνταγματικές διατάξεις δεν επιτελούν πλέον μόνον έμμεση –μέσω της αντίστοιχης ερμηνευτικής– κανονιστική λειτουργία, αλλά και άμεση, δηλαδή επ' αυτών ερείδονται νόμω και δικαιώματα του ουσιαστικού δικαίου (Απ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, ΓενΑ, έκδ. 2002, § 6 περιθ. αριθ. 46-47, σελ. 71-72. Γενικώς περί αμέσου και έμμεσου τριτενεργείας των συνταγματικών διατάξεων επί των σχέσεων στο πεδίο του ιδιωτικού δικαίου, βλ. όλως ενδεικτικώς, ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ-ΣΤΡΑΓΓΑ, Η τριτενέργεια των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων του Συντάγματος 1975, έκδ. 1990. ΔΩΡΗ, Ερμηνεία των νόμων με αναγωγή σε συνταγματικές διατάξεις στη νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων, Ελλ-Δνη 32 σελ. 1188 επ.).

⁸ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ/ΓΑΡΔΙΚΑΣ, όπου αμέσως ανωτ. ΖΕΠΟΣ, ΕνοχΔ. τ. ΙΙ, Κεφ. γ' § 11 Ι 1 σελ. 296. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ, στην ΕρμΑΚ, υπό το άρθρο 648, περιθ. αριθ. 9. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Το δίκαιον των διαρκών ενοχών, (έκδ. 1979), § 4 Ι 1, σελ. 12. ΠΟΥΛΛΟΣ, στον ΑΚ Γεωργιάδη/Σταθόπουλου, υπό το άρθρο 648, περιθ. αριθ. 3.

Κατά της απόψεως αυτής, προβάλλεται η αντίρρηση ότι, εάν γίνει δεκτή η αμέσως ανωτέρω γνώμη, τότε θα στοιχειοθετείται ευθεία παράβαση της ρήτηρας του άρθρου 692 § 4 ΚΠολΔ, η οποία θεσμοθετεί απαγορευτικό κανόνα δεσμευτικό για το δικαστήριο των

ασφαλιστικών μέτρων, κατά τον οποίο τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να συνίστανται στην ικανοποίηση του δικαιώματος του οποίου ζητείται η εξασφάλιση ή διατήρηση. Και τούτο, διότι εάν υποχρεωθεί ο εργοδότης προσωρινώς να αποδέχεται τις υπηρεσίες του μισθωτού, θα δημιουργηθεί αναγκαιώς αμετάκλητη κατάσταση, επειδή, εάν παρασχεθούν προσωρινώς οι υπηρεσίες του μισθωτού στον εργοδότη του, δεν είναι πλέον δυνατόν να αναληφθούν, σε περίπτωση κατά την οποία στην κύρια δίκη κριθεί ότι δεν υπάρχει η έννομη σχέση, στην οποία ο αιτών το δικαίωμα στηρίζει το δικαίωμα για πραγματική απασχόληση⁹.

Όμως, αρχίζει πλέον να παγιώνεται η άποψη, ότι ο ανωτέρω κανόνας υποχωρεί στις ακραίες εκείνες περιπτώσεις, κατά τις οποίες πιθανολογείται κίνδυνος σημαντικής και αμετάκλητης προσβολής της αξίας του ανθρώπου, η οποία διασφαλίζεται συνταγματικώς. Κατά την άποψη αυτή, η απόφαση των ασφαλιστικών μέτρων, αποσκοπώντας να αποτρέπει τη δημιουργία ανεπανορθώτων κατά κανόνα καταστάσεων, δεν θα πρέπει να δημιουργεί η ίδια τοιαύτες καταστάσεις¹⁰. Λέχθηκε ήδη ανωτέρω, ότι πλέον, λόγω της αμέσου τριτενεργείας των συνταγματικών διατάξεων και στο πεδίο του ιδιωτικού δικαίου, αναγνωρίζεται δικαίωμα του μισθωτού προς απασχόληση και αντίστοιχη υποχρέωση του εργοδότη, κατά τις διατάξεις των άρθρων 5 § 1 (για την ανάπτυξη της προσωπικότητας), 2 § 1 (για την προστασία της προσωπικότητας) και 22 § 1 (για το δικαίωμα εργασίας) του Συντάγματος¹¹. Επομένως, φρονούμε ότι το ασφαλιστικό μέτρο που προαναφέρθηκε, εγκύρως διατάσσεται, κατ' εξαίρεση, διότι διαφορετικά θα πληγεί σημαντικότερα η αξία του εργαζομένου, ως ανθρώπου και έλλογης προσωπικότητας, ενώ συγχρόνως θα δημιουργηθούν αμετάκλητες καταστάσεις αυτή τη φορά από την πλευρά του εργαζομένου, σε περίπτωση κατά την οποία κριθεί άκυρη η καταγγελία της εργασιακής συμβάσεως από μέρους του εργοδότη. Συνεπώς, και στην προκειμένη περίπτωση η ρήτρα της ΚΠολΔ 692 § 4 οφείλει να υποχωρήσει.

VII. Ανεξαρτήτως όμως τούτων, το σύννομο του ανωτέρω ασφαλιστικού μέτρου, προκύπτει και από τις ακόλουθες παραδοχές: Η καταγγελία, ως νομικό γεγονός, δεν

⁹ ΜΠρΑθ 10691/1998 ΝοΒ 47/434. ΜΠρΑθ 27468/1999 ΔΕΝ 55/1337.

¹⁰ ΜΠρΘεσ 41417/2008 Αρμ. 2009/1389, 1848. ΜΠρΧαλκ 993/2006 Αρμ. 2007/1378. ΜΠρΑθ 1377/2004 ΝοΒ 2005/305. ΜΠρΑθ 4629/2004 Αρμ. 2005/250. ΜΠρΑθ 27468/1999 ΔΕΝ 55/1337. ΜΠρΠειρ 2524/1999 Ελλ-Δνη 40/1627. ΜΠρΑθ 10691/1998 ΝοΒ 47/434. ΜΠρΘεσ 2945/1996 Ελλ-Δνη 38/117.

¹¹ Βλ. ΒΑΣΙΛΙΚΟ, Η υποχρέωση του εργοδότη για πραγματική απασχόληση του μισθωτού, (ΕΕργΔ 49, § Ζ σελ. 358-361): η προσωρινή επαναπρόσληψη του μισθωτού είναι νόμω θεμιτή, διότι 1) δεν δημιουργεί αμετάκλητες καταστάσεις, 2) είναι προσωρινή ενεργοποίηση της εργασιακής συμβάσεως, ως διαρκούς έννομης σχέσης και 3) η μεγάλη διάρκεια της κύριας δίκης (: για το κύρος της καταγγελίας), θ' απομακρύνει το μισθωτό από την εργασία του, με συνέπεια ν'

απονεκρωθεί η εργασιακή σχέση, κατά παράβαση της επιταγής του άρθρου 22 § 1 του Συντάγματος, αλλά και να θιγεί η αξιοπρέπεια και η προσωπικότητά του, οι οποίες προστατεύονται από το Σύνταγμα (άρθρα 2 § 1 και 5 § 1). Με τη γνώμη αυτή του ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ, ομοφωνεί και ο ΛΕΒΕΝΤΗΣ, σε σχόλιο της ΜΠρΒόλου 353/1982, στο ΝοΒ 30, σελ. 1314-1316.

ισχύει ευθύς μόλις ασκηθεί, (δηλαδή, ευθύς μόλις γνωστοποιηθεί στον αντισυμβαλλόμενο, λόγω της ιδιότητός της ως απευθυντέας μονομερούς δικαιοπραξίας, η οποία λύει τη σύμβαση για το μέλλον), παρά μόνον, αφότου η ισχύς του κριθεί ως νόμω επελθούσα, από το αρμόδιο Πολιτειακό Όργανο, δηλαδή το Δικαστήριο (βλ. τα άρθρα 26 § 3 και 87 § 1 του Συντάγματος, καθώς και το άρθρο 1 του ΚΠολΔ)¹². Συνεπώς, η καταγγελία της εργασιακής συμβάσεως, από μέρους του εργοδότη, πριν από την αναγνώριση της ισχύος της από το αρμόδιο δικαστήριο στο οποίο προσέφυγε ο μισθωτός¹³, δεν επιφέρει το ως έννομο (ηθελημένο) αποτέλεσμα της, (ήτοι τη λύση της μνησθείσας συμβάσεως) και εντεύθεν αναγκαίως παρέπεται ότι δεν υφίστατο κανένα απολύτως νομικό ή άλλο κώλυμα¹⁴ να συνεχίσει ο μισθωτός (έστω και με τη σχετική διαταγή του δικαστηρίου των

ασφαλιστικών μέτρων) να προσφέρει τις υπηρεσίες του στον εργοδότη.

Άλλωστε, μετά την (διά του άρθρου 32 § 4 ν. 2172/1993) κατάργηση της § 6 άρθρ. 692 ΚΠολΔ (που είχε προστεθεί με το άρθρο 23 ν. 1941/1991), η οποία απαγόρευε την ικανοποίηση αιτήματος ανοχής από τον εργοδότη των υπηρεσιών του μισθωτού με

ασφαλιστικά μέτρα, επιτράπηκε ήδη το αίτημα αυτό του μισθωτού. Δημιουργήθηκε, επομένως, ισχυρό νομοθετικό έρεισμα, υπέρ της απόψεως ότι με την αποδοχή του εν λόγω αιτήματος δεν πλήττεται η οικεία απαγορευτική ρήτρα^{15851α}.

VIII. Η άποψη που αρνείται τη δυνατότητα να διαταχθεί το ως άνω ασφαλιστικό μέτρο εις βάρος του εργοδότη, οφείλει να προσδιορίσει το ασφαλιστικό μέτρο, με το οποίο θα ασφαλισθεί προσωρινώς μεν, λυσιτελώς δε, το διαληφθέν ασφαλιστέο ουσιαστικό δικαίωμα του μισθωτού, σε περίπτωση κατά την οποία αποδειχθεί ως ισχύον το δικαίωμα αυτό και ως συντρέχουσα την επείγουσα περίπτωση. Διότι, στην περίπτωση αυτή, το δικαστήριο έχει ex lege υπηρεσιακό καθήκον να ρυθμίσει προσωρινώς την κατάσταση που δημιουργήθηκε στην εργασιακή σύμβαση, λόγω της (πιθανολογηθείσας ως άκυρης) καταγγελίας αυτής από τον καθ' ου, προκειμένου να ασφαλισθεί προσωρινώς το ασφαλιστέο ουσιαστικό δικαίωμα του μισθωτού/αιτούντος, ανευρίσκοντας αυτεπαγγέλτως και διατάσσοντας το κατά την κρίση του προσήκον ασφαλιστικό μέτρο (ΚΠολΔ 692

§ 1), ήτοι ανεξαρτήτως του αντιστοίχου μέτρου που υποδείκνυε ο αιτών, ως είχε δικονομικό βάρος (ΚΠολΔ 688 § 1). Τούτο, επειδή είναι δεδομένο το ότι, κάθε δικαίωμα το οποίο είναι νόμιμο και ουσιαστικώς βάσιμο, είναι υποχρεωτικώς ασφαλιστέο προσωρινώς, εφ' όσον συντρέχουν και οι λοιπές κατά νόμο προϋποθέσεις: διαφορετικά θα στοιχειοθετείται αρνησιδικία του δικαστηρίου.

¹². ΑΠ 1052/1995 Ελλ-Δνη 39/1540. ΜΠΕΗΣ, ΕρμΚΠολΔ, υπό το άρθρο 383 § V 6 σελ. 1453. Ο ΙΔΙΟΣ, Εισαγωγή στη δικονομική σκέψη, έκδ. 3η, § 1 (3.2.) σελ. 36-37 και (3.3.1.) σελ. 37. Ο ΙΔΙΟΣ, Η έννοια, η λειτουργία και η φύση της δικαστικής αποφάσεως, § 1 ΙΙΙ 10 σελ. 68 επ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, Ιστορική και δικανική γνώσις, ΝοΒ 36, § ΙΙ σελ. 276 επ.

¹³. ΡΑΜΜΟΣ, στην ΕρμΑΚ, υπό το άρθρο 127 ΕισΝΑΚ, περιθ. αριθ. 4. ΜΠΕΗΣ, ΕρμΚΠολΔ, υπό το άρθρο 70 § ΙΙΙ 3 σελ. 382. Ο ΙΔΙΟΣ, Εισαγωγή στη δικονομική σκέψη, 3η έκδοση, § 5 (2.2.2.3.) σελ. 111. Ο ΙΔΙΟΣ, Αντικείμενο αναγνωριστικής αγωγής, Δ. 19 σελ. 59. ΚΕΡΑΜΕΥΣ, Αστικό δικονομικό δίκαιο, τ. ΙΙ (1986) § 59 σελ. 131. ΚΕΡΑΜΕΥΣ/ΚΟΝΔΥΛΗΣ/ΝΙΚΑΣ (- ΝΙΚΑΣ) ΚΠολΔ Ι (2000) υπό το άρθρο 70 § 1 σελ. 152., ΕφΑθ 2534/1998, αδημ. στο νομικό τύπο.

¹⁴. ΕφΑθ 2936/1998, αδημ. στο νομικό τύπο.

^{15851α}. ΜΠρΑθ 942/2013 Ά δημοσίευση ΝΟΜΟΣ.

Η έρευνα της νομολογίας είκοσι και πλέον ετών στο ζήτημα τούτο, έδειξε ότι το σύνολο των αποφάσεων ασφαλιστικών μέτρων, οι οποίες θεωρούν ότι με την προσωρινή ανοχή των υπηρεσιών του μισθωτού από μέρους του εργοδότη, πλήττεται καιρίως η

απαγορευτική ρήτρα του άρθρου 692 § 4, ενώ δέχονται ότι υφίσταται νόμω η σχετική ασφαλιστέα αξίωση, εν τούτοις (λανθασμένως) δεν λαμβάνουν άλλο ασφαλιστικό μέτρο, παρά απορρίπτουν την αίτηση (!).

ΙΧ. Εν κατακλείδι, να λεχθεί και ότι (κατά τη γνώμη μας) είναι εσφαλμένη η παραδοχή ενίων αποφάσεων, κατά τις οποίες στη δίκη των ασφαλιστικών μέτρων επί αιτήσεων ασφαλιστικών μέτρων μισθωτών ως οι ανωτέρω, αναγνωρίζεται προσωρινώς το άκυρο της ως άνω καταγγελίας του εργοδότη¹⁶. Διότι το δικαστήριο των ασφαλιστικών μέτρων δεν έχει εξουσία να αναγνωρίσει έστω και προσωρινώς το έγκυρο ή μη της καταγγελίας αυτής, εν όψει του ότι δικαιοδοσία προς τούτο έχει αποκλειστικώς το δικαστήριο της κύριας δίκης· η μόνη εξουσία που έχει το δικαστήριο των ασφαλιστικών μέτρων είναι να πιθανολογήσει ότι η καταγγελία αυτή είναι έγκυρη ή άκυρη και στη συνέχεια, αναλόγως, να δεχθεί ή να απορρίψει την αίτηση, διότι το έγκυρο ή μη της καταγγελίας αποτελεί κατά νόμο αναγκαίο πρόκριμα για την εν λόγω υποχρέωση του εργοδότη απέναντι στον μισθωτό του¹⁷.

¹⁶. Βλ. ενδεικτικώς: ΜΠρΑθ 19987/1996 ΕΕργΔ 57/16. ΜΠρΟρεστ 202/1999 Δ. 30/1035. ΜΠρΑθ 28395/1999 ΔΕΝ 2000/166. Πρβλ. και ΑΛΕΠΑΚΟ, Η δικαστική απόφαση στα ασφαλιστικά μέτρα, Δ. 25 σελ. 1066.

¹⁷. Βλ. εκτενώς **Γεωργίου**, «Ασφαλιστικά μέτρα τ. ΙΙ», (έκδ. 2004), υπό το άρθρο 692, § 3.4. (2) σελ. 117 επ., όπου και η συναφής νομολογία και βιβλιογραφία. Ομοίως και ΜΠρΑθ 10651/2001 ΑρχΝομ 2002/474.